

ja Eduard armas, et kirjanduspetaja Karlele nüüd „heaSte annud“ olla.

Nenda oliwad iseenele õigekõpidamine ja üleemeel nagu kivi müüri ja nagu raud võru nende südame ümber teinud, mis kui wangitojas oliwad, kuhu ükski pääwakiir sisse ei peasnud. Ja kuhu valgus ja soojus sisse ei pease, sealt ei wõi need ka wälja paista.

„Mis on neid mõlemaid küll lahutanud?“ küfitti wahel siin ehk seal, aga rahwas ei teadnud seda. Ja oli kord enne üks Karl Weidneri läest küsinud, mis wiha temal wenna wasta on, siis oli tema rusikast wapunestanud ja oli ütelnud, et tema iialgi Eduardile seda ei unusta ega andeks anna, mida see teinud. Oli seda Eduard Weidneri läest küsitud, siis oli tema wihaleks saanud ja oli finnitunud, et Karl tema poolt elus ega surmas andeksandmist oma tegude eest loota ei wõi.

Wäljaspoolt ei olnud kummagi Weidneril midagi puuda. Igapääwase leiva mure ei tulnud nende majadesse. Mõlemad lohad sigisiwad ja andsiwad soowitud wilja.

Eduard Weidneril oli üks poeg ja üks tütar. Tütred oliwad mehele läinud, poeg oli isa läest majapidamist oma kätte saanud, wanemad oliwad eluõhtaks rahutumast tegewusest tagasi astunud.

Karl Weidneril oli üks poega ja üks tütar.

Tütred oliwad kaugele mehele läinud. Wanem poeg, Ernst, kes üht käsitööd õppinud, oli naese wõtnud ja elas ühes teises linnas. Temal oli palju selle eest wastata, et isa juuksed waremalt hakkis läinud, kui seda armati.

Oli isal tõwa pea, siis oli sel pojalt weel tõwem, ja mõlemad oliwad aeguti raskest kolkku põrtnud. Wana oli elu aea auwast tööd teinud, ja oli korjanud, aga Ernst ei hoolinud tööst, ja tema amet ei läinud siis ka edasi. Ikka ja ikka päris tema isa käest raha. Üks kord ja teine kord oli isa pärast walju wõitlemist midagi annud, aga Ernst pillutas seda ära ja tema naene ei ostanud ka maja pidada; nende abielu läks pääw-pääwast pahemaks.

Karl Weidneri naene oli wahel-aegal ära surnud ja wanal mehel walge juuksega, tõwa peaga ja tarretanud südamega, hakkas elu raskest koormaks minema. Põngus peaga käis tema adra taga, käsi, mis seemet puistab, oli sagedast õige wõsinud. Raske oli temal walitsust läest ära anda, sest tema armas, et kui isa enam majas peremees ei ole, siis olla tema igal poolel risuks.

Teiselt poolt ei wõinud tema pahaks panna, et tema noorem poeg Emil, kes temal tänine majapidamises abiks olnud ja hiljuti naese wõtnud, ka kord oma kae peale saada soowis. Nenda